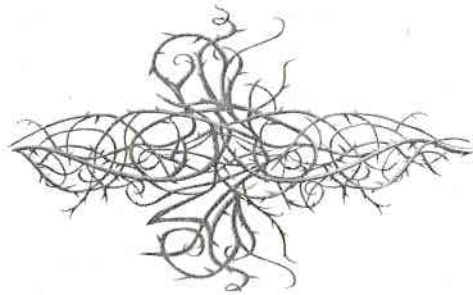

NETHERGRIM

SCHELEȘUL

CARTEA A DOUA

MATTHEW JOBIN

– Lasă lumina stelelor să coboare, zise Edmund Bale, întinzând mâna către locul unde urma să înceapă vraja. Stelelor, alăturați-vă! Înconjurați-mă! Lăsați-vă lumina să coboare!

Dar nu se întâmplă nimic. Edmund oftă și se întoarse să aprindă o torță.

Cum poți ști ce e lumina, dacă nu știi ce e întunericul?

Edmund se sperie și scăpă torța în iarba țepoasă.

„De câte ori trebuie să-ți spun asta?”

Se aplecă după torță, zgâriindu-și mâinile de frunzele tăioase și nu o recuperează decât după ce pământul din jurul lui luă foc.

– Nu te ascult. Pleacă!

Înfipse torța drept în pământul de lângă el și se așeză pe paturile din care își făcuse un soi de culcuș. Întorcând pergamentul la lumina torței, continuă să citească din cartea pe care o avea la el, de la pasajul pe care îl marcaseră în noaptea de dinainte. „Neiertătorul a luat multe forme și înfățișări de-a lungul timpului. Și se ridică iar și iar să...”

Edmund! Vocea veni fără să o audă, ca un gând despre care Edmund nu credea să fie al lui. **Sunt chiar aici. De ce cauți să afli despre mine din cărți?**

– Pentru că tu minți.

Edmund nu știa de ce uneori Vocea venea sub formă de cuvinte, alteori sub forma unor trăiri necunoscute și trecătoare sau a unei prezențe suspendate care-i dădea impresia că ceva îl privea de peste umăr. Adunase toate cărțile pe care le găsisese în încercarea lui de a afla și a înțelege, dar nu erau prea multe. Până la urmă, nu era decât un băiat de paisprezece ani, fiul unor hangii, iar satul unde trăia se afla într-o pustietate desăvârșită.

„Se ridică iar și iar să zădărnicească ceea ce fac oamenii.” Literele imprimate pe pergament păreau că plutesc în licărirea portocalie. „Ucide-i o față și va lua alta. Apără-te de ghearele lui și vei cădea pradă zâmbetului său ademenitor. Nu am avut puterea să pun capăt acestui proces fără sfârșit, dar l-am putut încetini, astfel încât, într-o bună zi, alții să poată face ceea ce eu nu am putut. Cum n-aș putea să-l distrug pe Neiertător pentru totdeauna, atunci l-aș adormi într-un somn de câteva sute de ani. Aș...”

Cât de mult mi-am dorit să aud din nou muzica gândurilor tale. Simți vocea la fel ca atunci când eram sub munte, ascuns în vârtejul de fum dinaintea stelei cu șapte colțuri. **Cu toată încăpățânarea ta, tot la mine te întorci. Cred că asta înseamnă că îți pasă.**

Edmund își astupă urechile, chiar dacă știa că asta nu folosea la nimic.

– Pleacă! Pleacă odată!

Dar mi-a fost dor de tine, copile. Ție nu ți-a fost dor de mine?

– Nu.

Edmund! Vocea părea să fie cumva și aproape, și departe. De parcă în același timp ar fi venit și din mintea lui, și din înălțimea cerului. **Chiar îți dorești să înveți arta magiei?**

– Nu de la tine.

Edmund închise cartea, apoi ochii.

Uneori, dacă se concentra, putea face ca Vocea să se retragă și reușea să-și separe gândurile de cele care încercau să i se strecoare în minte.

E un lucru simplu în esență, spuse Vocea. **Gândește-te la asta! Poți ști ce e lumina dacă nu știi ce e întunericul?**

– Presupun că nu, scutură Edmund din cap. Asta înseamnă că sunt prost?

Nu e cazul celor ca tine. Deschide ochii, Edmund!

Edmund îi deschise. Aproape că se aștepta să vadă forma pe care Neiertătorul o luase în lăcașul din munți: spirale încolăcindu-se unele în altele, guri și ochi ieșind din rotocoale de fum. În schimb, își văzu doar torța arzând, cartea și păturile, iar deasupra, luna, îmbrăcând în argintiu mlaștinile goale și lipsite de viață.

Ia-ți cana, Edmund, umple-o cu apă și ține-o în lumină!

Edmund se întinse după urciorul cu capac pe care îl luase de acasă și turnă apă într-o cană de lut. În tot acest timp, ceva îi spunea să se oprească, să nu asculte de Voce, dar altceva îi spunea să asculte și să învețe.

Atinge apa, îi spuse Vocea. **Privește undele.**

Edmund atinse suprafața apei cu vârful degetului. Undele se împrăștiară, clipocind în lumina torței.

Cum numești unda care are creastă, dar nu are albie? Are cap, dar n-are fund?

Edmund căzu pe gânduri.

– În niciun fel. Nu există așa ceva.

Atunci ce e unda?

Edmund rămase privind undele dispându-se, dispărând în orizontul transparent. Încercă să-și găsească vorbele, dar nu putu spune ceea ce avea în minte. În el crescuseră o certitudine, ca un fior mai viu decât atingerea vântului rece.

Stinge torța, Edmund!

Edmund turnă apă peste torță. Apoi o lăsă jos, speriat de supunerea lui.

– De ce îmi spui toate astea? De ce încerci să mă înveți ceva?

Uită-te în dreapta!

Edmund stătea cu fața spre sud, deci trebuia să se întoarcă spre apus ca să se uite în dreapta. În direcția aceea zări satul natal, Valea Mlaștinii. Tot ce vedea îi amintea de casele lui din paie și lemn înghesuite lângă pod, la cotul marelui râu, Tamber. Sătenii se duseseră de mult la culcare, epuizați de strânsul recoltei. Nici măcar la casa lui, la hanul părinților unde locuise și muncise, nu se vedea nicio lumină. Dar asta nu-l surprindea. Nici el nu se putuse strecura afară decât după plecarea ultimului mușteriu, când tatăl lui închisese deja pe ziua aceea.

Acum gândește-te, Edmund! Când te-ai uitat în dreapta, ce altceva ai făcut?

Edmund ignoră Vocea. Privi dincolo de satul său pierdut în întuneric, mai spre apus, către Dealul Dorințelor și spre foișorul în ruine, unde i se schimbaseră întreaga viață cu două săptămâni în urmă. Peste toate astea se înălțau

culmile pe care cădea lumina stelelor, Chinga, unde se luptase cu Neiertătorul și îl învinsese. Găsise o modalitate prin care să rupă vraja dintre cel mai faimos vrăjitor al lumii și Neiertătorul însuși. Dacă putuse face asta, de ce nu putea chema lumina? se întrebă.

Edmund.

– Te-am auzit, spuse Edmund. Înțeleg ce mă întrebi. Dacă mă uit în dreapta, nu mai văd ce e în stânga. Dacă stau cu fața la apus, sunt cu spatele la răsărit.

Așa spun și maeștrii lui Dhralak, ale căror opere îți plac atât de mult. Fiecărui lucru i se opune altul. Lumina are nevoie de întuneric. Zorile poartă cu ele conștiința amurgului. Poți avea ceea ce îți dorești, dar trebuie să plătești pentru asta. Acum, înțelege și încearcă din nou.

Edmund își găsi echilibrul. Merse și mai departe. Îi dădu curs. „Lasă lumina stelelor să coboare. De noapte mă atârni. Stele, veniți.“ Își lăsă mâna în jos, indicând locul. „Coborâți.“

Cerul de deasupra se curbă și stelele se întoarseră aruncând strălucirea lor detașată și rece spre valea plină de buruieni unde stătea Edmund. Nu era multă lumină, dar era suficientă pentru citit. Întunericul de dincolo se adânci doar puțin. Un mic preț pentru o vrajă mică, chiar deasupra Roții, de la Lumină la Întuneric.

Ai văzut? spuse Vocea. **Nu a fost așa de greu până la urmă.**

– Dispari acum, spuse Edmund, luând cartea și deschizând-o în poală. Încerc să găsesc o cale prin care să termin cu tine.

Edmund, nu te-ai uitat niciodată spre răsărit.

– De ce ar trebui să fac asta? întrebă Edmund întorcându-se. Nu e nimic acolo în afară de...

Ceea ce dorise Edmund să spună era că nu exista nimic spre răsărit în afara mlaștinilor părăsite. Ceea ce mai dorea să spună era că acolo, cum stătea el așezat, nu era nimic decât pământ sterp înăbușit de buruieni și țepi, fără măcar un copac care să întrerupă monotonia ce se întindea până la orizont. Ceea ce dorise să spună era că nu exista nimic în direcția aceea, că din timpuri de mult uitare nimeni nu se dusese la răsărit de podul de la Valea Mlaștinii. În schimb, nu spuse nimic, pentru că văzu ceva la care nu se aștepta.

Sări în picioare.

– Aceea este lumina unei torțe?

Privi spre răsărit. Încă o torță apărură în spatele celei dintâi, iar apoi amândouă începură să coboare ca și când cei care le purtau urcaseră pe marele Drum de Apus, iar acum veneau la vale.

Cartea ta spune adevărul, Edmund. Tonul Vocii se schimbă, părând să-l tulbure. Am luat, într-adevăr, multe înfățișări în lumea aceasta și am multe mijloace prin care fac cu ea ceea ce doresc.

– Cine-i acolo? Edmund uitase că stătea de vorbă cu Neiertătorul, ființa care luase viața a doi copii chiar sub ochii lui. Nimeni nu merge pe Drumul de Apus dinspre mlaștini. N-a venit nimeni niciodată de acolo.

Știi că nu au putut să mă distrugă acolo, în munți. În adâncul tău, știi că nu pot fi distrus.

Edmund lăsă lumina magică să se stingă, ca să vadă mai bine luminile de peste mlaștini. În bătaia torțelor se zăreau niște oameni călare și se putea distinge chiar că erau de rang nobil. Peste zalele armurii se vedeau blazoanele vopsite în albastru și roșu, cu sclipiri de oțel și țesătură de aur.

- Ce vrei mai exact? întrebă Edmund de parcă Neiertătorul stătea chiar lângă el. Ce încerci să faci?

E clar până aici, Edmund Bale. Dacă o să continui să fii împotriva mea, te voi ucide.

Edmund strânse din pumni.

- Voi găsi o cale să te opresc. Jur.

Nu veni niciun răspuns. Se auzi doar vântul.

- Mă auzi?

Habar n-avea unde era Neiertătorul, de parcă s-ar fi putut spune că era undeva, așa că, fără să știe de ce, Edmund se uită în sus spre stele.

- Voi lupta cu tine și te voi învinge.

În liniștea care urmă se strecură un zgomot. Un fâșâit prin iarba țepoasă din întunericul drumului.

- Cine-i acolo?

Își scoase cuțitul, un cuțit de lucru, scurt și cu tăișul pe o singură parte, făcut mai degrabă pentru scobit și sculpat decât pentru luptă.

Foșnetul se auzi acum din altă parte, părând că vine chiar din spatele lui. Se roti în jur ținând cuțitul în sus, dar chiar și așa, niște mâini sclipiră în întuneric și aceste cuvinte veniră spre el. „ADUC BLESTEMUL PĂCII.“

Cu un sunet de metal, clar și ascuțit, lama cuțitului lui Edmund pocni în două. Vârful căzu drept în iarbă. Din umbră se desprinsese silueta unei fete în jur de 15 ani, îmbrăcată într-o rochie gri și purtându-și părul negru strâns sub glugă.

- Îmi pare rău pentru vrajă! Tu ești Edmund Bale? Vrăjitorul din Valea Mlaștinii?

Edmund se dădu înapoi și căzu în iarbă.

- Da' tu cine mai ești?

Fata se apropie și se uită în jur.

- Cu cine vorbeai?

Edmund se uită în sus la fată. Nu era prea drăguță, dar nici nu-și putea lua ochii de la ea, cel puțin pentru că fiecare dintre ochii ei mari era de altă culoare. Unul căprui, celălalt albastru strălucitor.

- Ți-am văzut lumina. Vocea fetei suna dulce și vibra ușor. Mă așteptai? De aceea ești aici? Știai că vin?

Edmund se ridică în picioare.

- Tu cine ești?

Fata își trase gluga de pe cap.

- Sunt Elísalon, dar cei din nord îmi spun Ellí.

Părul ei lung și drept cădea liber, atârănând în șuvițe negre precum cerul dimprejur.

- E adevărat, Edmund? Chiar te-ai luptat cu Neiertătorul? L-ai văzut? Te-ai confruntat cu el?

Edmund râse forțat, iar hohotul se stinse peste mlaștini.

- N-aș spune chiar că m-am confruntat cu el, dar l-am văzut și m-am luptat cu el cât am putut de bine.

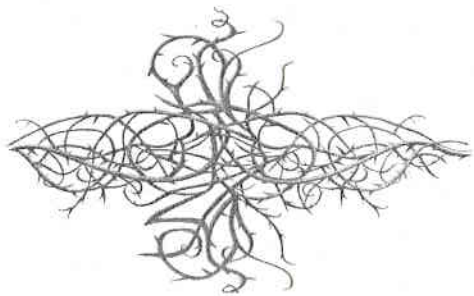
- Ajută-mă, spuse fata apropiindu-se și ținându-și mâinile în semn de rugăciune. Te rog. Și eu încerc să mă bat cu el, dar dacă vor afla ce am de gând să fac, vor...

Tremura. Edmund se uită la ea în tăcere. Nu conta cât de mult o privea, nu-i vedea decât teama.

Fata se întoarse spre răsărit către torțele și călăreții de pe movilele îndepărtate ale pustiului.

- Te rog. Mi-e frică. Sunt complet singură.

- Te voi ajuta. În urechile lui Edmund, propria voce nu se auzise niciodată atât de gravă, de echilibrată și de sigură. Spune-mi ce să fac.

Pajul o măsură pe Katherine de sus până jos, dar mai ales pe sus. Băgă capul pe ușa din spatele lui.

– Domnia ta? A venit Katherine. Așteptă. Katherine, stăpâne, fiica lui Marshal.

După ce primi un răspuns bolborosit, făcu o reverență adâncă. Se întoarse spre Katherine.

– Poți intra. Deschise larg ușa. Ar fi foarte bine să nu-l enervezi.

Katherine își ridică poalele rochiei albastre. Șchiopătă de-a lungul holului, cu toată greutatea pe piciorul nevătămat.

– Stăpâne, am venit la chemarea dumneavoastră.

Lordul nu răspunse, și nici altcineva dintre cei prezenți în cameră. Tapiseriile decorau fiecare centimetru de perete, luminate de căldura focului bine întreținut în cămin. Copiștii și funcționarii se uitau la Katherine de pe scaunele lor. Stăteau în jurul unei mese pline de rapoarte, călimări, grămezi de monede și un frumos cântar de

cupru. Servitorii erau gata să servească pahare cu vin și un platou cu dulciuri, dar nimănui nu părea să-i fie foame.

– Ați trimis după mine, stăpâne?

Katherine făcu o plecăciune cu încetinitorul, ținându-și piciorul bandajat drept în față.

Nu veni niciun răspuns. Copiștii continuau să lucreze. Katherine aruncă o privire spre masă, uimită de strălucirea argintului și a aurului, mai mult decât văzuse în viața ei.

– Stăpâne!

Unul dintre gardienii casei se aplecă din locul unde stătea lângă perete. Puse o mână pe spătarul celui mai mare scaun.

– Fiica lui John Marshal este aici.

Lordul Aelfric din Elverain stătea încovoiat peste sulul de pergament pe care îl ținea în mâinile zbârcite și împodobite cu inele de argint. Nu se întoarse către Katherine și nici nu spuse nimic, așa că fata se îndreptă de spate și așteptă în cea mai demnă atitudine de care fu în stare.

Unul dintre cei mai tineri dregători mormăi pe sub mustață.

– Nu zicea cineva că fata asta e drăguță?

Ceilalți începură să chicotească până ce șambelanul îi puse la punct dintr-o privire.

Katherine își mută greutatea pe piciorul sănătos și pipăi bandajul umflat pe sub poalele rochiei. Se temuse că rana de la așchia care îi traversase coapsa nu se va vindeca niciodată cum trebuie, dar Tom o îngrijise atât de bine în drumul spre casă, încât o mai durea doar când urca scările sau stătea prea mult într-un loc. Pe scurt, ar fi putut fi mult mai rău.